

DOOR DE OGEN VAN...

SPEL

van
ontdekking

EXPOSITIE

One Group Show

Te zien tot en met 17 maart • Foam • Keizersgracht 609 • Amsterdam • www.foam.org

CATALOGUS

One Group Show

Samengesteld via Google Images • € 15,-

FILMPJE

Is Still Searching

www.youtube.com/watch?v=Qdfz1HcKghw

WEBSITE

www.wassinklundgren.com

Is dit een onderzoeker of fotograaf? Dat is het eerste wat in je opkomt wanneer je het werk van het fotografenduo WassinkLundgren bekijkt. Thijs groot Wassink en Ruben Lundgren laten zich leiden door hun nieuwsgierigheid. De drang om te onderzoeken en nieuwe dingen te leren, daar gaat het om. Hun gereedschap? Fotografie. Op dit moment vindt in Foam een grote overzichtstentoonstelling plaats. Ga mee op ontdekkingsstocht in hun bijzondere denkwereld..→

DOOR DE OGEN VAN...

Hij steekt een eind boven de Chinezen op de markt in Beijing uit. Waar hij loopt ontstaat grote hilariteit wanneer de twee meter lange Ruben passeert. Misschien heeft het ook iets te maken met zijn kleding. Gekleed in een pak dat er uit ziet als een grote meetlat valt zijn lengte extra op. Een petje met daarop 200 cm maakt het geheel af. De Chinezen willen maar wat graag op de foto met deze rare lange Hollander.

“Het project Lu Xiaoben ontstond tijdens mijn Masteropleiding in Beijing. Natuurlijk trok ik met mijn lengte veel aandacht in China. Dat meetlat pak is een grapje om het te benadrukken. De meeste foto's zijn gemaakt zonder dat pak omdat ik met mijn lengte sowieso al ver boven de lokale bevolking uitstak. Het leuke van dit project is dat we deze aandacht zo verdraaiden dat het net lijkt alsof ik beroemd ben in China. Hiermee spelen we met onderwerpen als beroemdheid, buitenstaander zijn en beeldvorming. Die speelsheid zie je ook terug in het boek, een twee meter lange leporello waarvan de ene kant bestaat uit een levensgrote afbeelding van mij in mijn maatlatpak.” →

Serius kijkt de fotograaf de man tegenover hem aan. Voor hij het fotoboek aan de man geeft, bladert hij het boek nog eenmaal door. Hij kijkt nog even op en rats, hij scheurt een bladzijde uit het boek, een aantal pagina's verder nog een paar en aan het eind nog een aantal. Zijn gezicht vertrekt geen spier. Nauwkeurig telt hij het aantal uitgescheurde pagina's en schrijft dan een getal op de cover van het boek. Nu pas overhandigt hij het boek aan de verbouwweerde man tegenover hem.

“Ik was al in Sjanghai geweest en voelde me aangetrokken tot het land. Waar dat gevoel vandaan komt weet ik niet. Toen we een startersbeurs kregen, besloten we naar China te gaan. Wanneer het over China gaat, gaat het altijd over extremen: de mensenrechten of het booming China. Wij houden niet zo van extremen en gingen met een blanco geest op pad. Er is daar ook gewoon een dagelijks leven waarin mensen naar de supermarkt gaan. Tegelijkertijd wil je het ook niet helemaal bagatelliseren en doen alsof er niets aan de hand is. In het begin hebben we lukraak geschoten. De foto's plakten we op de muur van onze hotelkamer. Na een paar weken lagen er zo'n 3 tot 5 beginnetjes van nieuwe series. Eén van de doorlopende lijnen was een serie van mensen van onze generatie en een serie die bestond uit landschappen met borden waarop nepnatuur was afgebeeld. Een aantal van die series hebben we toen verder uitgewerkt waaronder een serie van mensen die flessen oprapen. Een week voor we terug gingen hebben we de leuke foto's verzameld in het boekje 'Is Still Searching' in een oplage van 500 stuks. Het idee achter het boekje is dat je op het moment zelf heel slecht kan editen. Je zit er nog middenin. Je hebt geen afstand tot je onderwerp. Terug in Nederland raakten we langzaam gewend aan de beelden en ontstond er afstand. Toen konden we beelden verwijderen. Die beelden scheurden we uit het boekje voor we het aan iemand gaven. Op het boekje schreven we het nummer en het aantal foto's in het boekje. Om dit proces weer te geven hebben we bij onze expositie One Group Show Foam de foto's van dit project groot afgedrukt en vervolgens een aantal van deze beelden van de muur afgescheurd. Bezoeker kunnen dit zien in een filmpje bij de expositie.” →

DOOR DE OGEN VAN...

Twee mannen met een technische camera lopen door Beijing. Zorgvuldig kiezen ze een achtergrond voor hun beeld. Een plein, een muurtje en een overzicht over de stad. Eén van hen haalt een leeg flesje uit zijn zak. Na kort overleg leggen ze het flesje op een plaats binnen hun beeldkader. Stilte. Er gebeurt niets. Tot er een vrouw in beeld komt met een grote tas die snel het flesje opraapt, in haar tas stopt en weer door loopt.

“Het project Empty Bottles is ontstaan vanuit het Is Still Searching project. Het was een serie die bleef staan, een serie die twee werelden in China samenbrengt. Door het beeld te componeren ontstond het stadsbeeld van booming China, met het neerleggen van een flesje lokten we het andere verhaal in ons beeld. Die combinatie maakt het voor ons interessant vooral omdat je niet weet wat er gaat gebeuren. Er zijn verschillende soorten flessenoprapers in China en die kwamen allemaal aan onze camera voorbij. Toch keken we niet naar het soort mensen dat het flesje opraapte, maar naar plekken die ons op het verhaal van opkomend China toonden. Door het flesje neer te zetten trek je een andere laag in het beeld aan, het geeft de contrasten weer die er zijn. Tijdens het fotograferen gaan we heel intuïtief te werk, maar langzaam realiseer je je dan de verschillende lagen die in een serie naar voren komen. Later zagen we ook de afstand tot de mensen. Ook dat klopt want we stonden nog zo ver af van de Chinese cultuur en we spraken geen woord Chinees. Die letterlijke afstand tot het onderwerp geeft het beeld een extra laag, het maakt ons als het ware zichtbaar in het beeld.” →

In een stoffig achterafstraatje in Bollywood voor een oude metalen deur kijkt een bewaker strak naar de fotograaf. De fotograaf lijkt niet geïnteresseerd in hetgeen waarvoor de man de wacht houdt. Hij probeert niet aan de man te ontklossen welke wereld zich achter deze goedbewaakte deur bevindt. Als de foto is gemaakt sloft hij samen met zijn maat verder door het droge zand van India.

“Het leek ons fantastisch om in Bollywood te fotograferen. Films spreken altijd aan en je hebt daar een bepaald idee bij. Een maand lang fotografeerden we alle decors van de buitenstudio's. Eerlijk gezegd viel dat nogal tegen. Elke keer wanneer we met veel moeite een bewaker wisten over te halen om binnen te mogen fotograferen werden we teleurgesteld. We konden wel fotograferen, maar uiteindelijk waren die decors niet echt interessant. Daarna kwamen we terug bij de poortwachters. Het is best een bizar beeld zo'n man die een heel crappy deur bewaakt. Hij houdt niet alleen binnendringers tegen, maar ook een soort droom hoog. Als je niet verder komt dan die poortwachter blijft die droom behouden. Een mooi idee. Pas een paar jaar later tijdens een expositie in de Balie viel het kwartje. De poortwachters waren het beeld waar het omdraaide. Dan zie je hoe fijn het is om heel flexibel te zijn en niet te veel vast te houden aan dingen die je helemaal hebt gepland en waar je misschien ook wel veel geld in hebt gestoken. Je moet ook het lef hebben om te zeggen dat je een andere kant op moet. Een project is ook een soort puzzel. Je moet net zolang tegen iets aan blijven schoppen tot je ziet dat het blijft staan. Als je het aan alle kanten hebt geprobeerd omver te gooien en het blijft staan dan klopt het.” →

DOOR DE OGEN VAN...

Eén, twee, drie klik, klinkt het op de drukke kruising in Tokyo. Gelijktijdig klikt er aan beide kanten van de straat een camera. De fotografen lopen naar elkaar toe en wisselen een blik op elkaar scherm. Was dit het befaamde beslissende moment?

“Het idee voor Tokyo Tokyo ontstond vanuit een opdracht van NRC waarin zij verschillende duo’s vroegen iets te doen. Dat zet je aan het denken. Wat is de toegevoegde waarde van samenwerken? Eén van de voordelen hiervan is dat je minder snel geneigd om respect te hebben voor bestaande tradities. Er zijn heel veel regels, als je je steeds blijft doorvragen waarom die regels er zijn, kom je tot een waarom. Wanneer we alleen zouden werken, zouden we misschien eerder gehoorzamen aan bestaande regels en hoe het hoort. Anders voel je je zo’n Don Quichot. Doordat we met z’n tweeën zijn, denken we vaak als niemand anders het leuk vindt, hebben wij in ieder geval lol. Bij ons komt daar nog bij dat we allebei aan de andere kant van de wereld wonen Ruben in Beijing en ik in Londen. Daardoor ontdekken we los van elkaar ook dingen en maken we andere dingen mee. Dat is niet de reden waarom we zijn verhuisd, maar het is zeker een bijkomend voordeel. In het begin hebben we twee jaar samengewerkt in een studio in Amsterdam. Op een gegeven moment merk je dat je elkaars verhalen ook hebt meegemaakt. Het concept voor Tokyo Tokyo ontstond toen Ruben bij mij in Londen was. In eerste instantie hadden we het idee om allebei tien minuten na elkaar hetzelfde parcours te lopen en vervolgens te kijken of er gelijkenissen in die twee paden zaten. Dat was leuk bedacht, maar omdat we nog zoveel te bespreken hadden, liepen we niet achter elkaar aan, maar naast elkaar. Op een gegeven moment maakten we een foto van dezelfde hond en zagen we hoe grappig het was dat we allebei een ander beeld hadden gemaakt. Dat is ook het resultaat van het feit dat je met z’n tweeën bent. Het ontstaat doordat je samen op straat loopt. Het is niet bedacht, maar wel een reactie als je vaak samenwerkt. Ik denk dat het herkennen van toevalligheden onze manier van werken typeert. Wanneer je een beetje ruimer denkt, anders denkt, komt zo iets vanzelf op je pad.” →

Gustav Mahlerlaan, prijs per m2: € 13.000,-

Prinses Irenestraat, prijs per m2: € 936,-

Parnassusweg, prijs per m2: € 1.400,-

Twee mannen in pak lopen over het bouwterrein in de Zuidas in Amsterdam. Een spade in de hand. Ze turen naar de grond en blijven staan. Met een snelle beweging steken ze een plag los die vervolgens in een blauwe Albert Heijn tas verdwijnt. Tevreden lopen ze weg.

“Ja, het ziet er misschien wat merkwaardig uit; twee mannen in pak die op het bouwterrein aan het graven zijn, maar dat pak was voor ons beslist noodzakelijk om ons fotoproject uit te voeren. Sterker nog, het was de eerste stap die we hebben gezet voor ‘This Land is Your Land, This Land is My Land’. Het project draait om het duurste stukje bouwgrond van Nederland, de Zuidas. Wij waren nieuwsgierig hoe de waarde van die bouwgrond werd bepaald. De ambitieuze zakenwereld die daar de touwtjes in handen heeft, is een heel andere wereld als de wereld waar je normaal mee in aanraking komt. Om te leren hoe die wereld in elkaar steekt, hebben we ons daar een maand lang in ondergedompeld. Het pak hoort daarbij. Zoals zoveel van onze ideeën begon het als grap: We kopen een pak en gaan daar de hele dag in rondlopen. Het probleem begon al bij de stropdas. Doordat je een pak gaat koopt, sta je in ineens voor de keuze welke stropdas daar bij hoort. We kozen een simpele stropdas, maar wanneer je daar dan bent, zie je dat juist in die stropdas een bepaald soort code zit. Op een gegeven moment moesten we toch accepteren dat wij, zelfs met pak, toch buitenstaanders bleven. Het pak bleef. We hebben ontdekt dat een man met een pak en een camera een andere mans is dan een man in zijn normale kloffie met een camera. Je loopt anders met een pak en je kijkt dus ook anders. Het doel van ons project was om mensen met andere ogen naar dit project te laten kijken. Niet vanuit een antibankier gevoel, maar ook niet vanuit de grootsheid van de ambitie en kijk eens hoe Amsterdam groeit. Voor het uiteindelijke concept stond, hebben we verschillende ideeën uitgeprobeerd van zelfportretten in pak op het bouwterrein tot het fotograferen van de reflecties in de torens als een soort Frans Bauer-achtige glamour glitter die je op zijn tanden ziet. Het idee om van de verschillende locaties plaggen mee te nemen en deze tegen een witte achtergrond in de studio te fotograferen bleek het best te werken. In eerste instantie waren we bang dat het te conceptueel of theoretisch zou zijn; alleen interessant voor onszelf. Uiteindelijk werkte het, maar toch weer anders dan we hadden gedacht. Het hoort ook wel bij onze manier van werken. Soms proberen we iets uit en als blijkt dat het niet werkt, gooien we het om. Doordat je jezelf de ruimte geeft dat dingen mogen falen kun je dingen uitproberen die interessanter zijn. Het leuke is dat je uiteindelijk in al die afzonderlijke projecten toch een rode lijn ontdekt. Bij onze expositie One Group Show komen al die verschillende invalshoeken samen. Het is niet zozeer een verhaal dat we van tevoren uitgedacht hebben, maar eentje die we nu samen met de bezoekers in Foam beginnen te lezen.” ■

Beatrix Park, prijs per m2: € 40,-